

DR. OSZKÓ ZOLTÁN

(1929–2020)

■ Feiszt György

Oszkó Zoltán 1929. november 22-én született Szombathelyen. Korán árván maradt. Őt és nővérét édesanyjuk Hosszúperesztegen egyedül nevelte. A tehetséges tanuló a hatodik osztály elvégzése után kapta meg az Országos Magyar Falusi Tehetségmentési Alap ösztöndíját, így vették fel a Premontrei Rend Szombathelyi Szent Norbert Gimnáziumába. Innen került a Kőszegi Tanítóképzőbe, amelynek elvégzése után 1950-ben kapta meg kinevezését a Szentgotthárd-Rábakethelyi Általános Iskolába.

Sorkatonai szolgálata idején ezredkönyvtáros lett, énekkart, futballcsapatot, színjátszó csoportot szervezett. A katonaidejének letöltése után érkezett Kemenesaljára. Egyházashetyén tanító, majd osztályfőnök beosztásban vezette az úttörőcsapatot, és kinevezték a helyi kultúrotthon igazgatójának. Itt ismerkedett meg és kötött házasságot 1955. július 26-án Szalai Erzsébettel, aki az ő ösztönzésére szerzett történelem-testnevelés szakos végzettséget, majd a Pécsi Tanárképző Főiskolán magyar-történelem szakos diplomát.

A tanár úr sportkört szervezett, színdarabokat rendezett, és bekapcsolódott a honismereti mozgalomba. 1967 és 1970 között végezte el az ELTE Bölcsészettudományi Karának történelem kiegészítő tagozatát, majd pár év múlva megírta *A közigazgatás és a népképviselő fejlődése és ellentmondásai* című doktori dolgozatát.

A bobai tanítóskodás mellett egy évtizeden át végezte a járási tanulmányi felügyelői feladatokat. 1968. szeptember 1-jén nevezték ki a Celldömölki Eötvös Loránd Általános Iskola igazgatójának: az intézmény vezetését 1990. december 31-i nyugdíjazásáig látta el.

Zoli bácsit – ahogy nevezték – szerették a gyerekek és a szülők, tisztelték a kollégái. Határozott és közvetlen vezető volt. Tanácsai, észrevételei mögött szakmai tudás, pedagógusi tapasztalat, emberi bölcsesség húzódott. Életelve volt, hogy a gyengébbeket támogatni, a tehetségeseket gondozni kell. Igazgatóként, gyermeket szerető, jó humorú és vidám pedagógusként alakította a diákközösséget, és kollégái útját is odafigyeléssel egyengette.

Szeretett tanítani. Ars poeticáját így fogalmazta meg: „Aki hivatásának tartja a tanítást, annak rengeteg örömet ad a gyerekek nevelése.” Pedagógusi pályájának különleges pillanata volt, amikor 2019 szeptemberében felbontotta az épületben 1969-ben elhelyezett időkapszulát, és a jelenlévők boldogan olvashatták az egykori diákok félévszázados üzeneteit.

Nyugdíjba vonulása után is aktív közéleti tevékenységet folytatott.

Nagy energiával vett részt a honismereti mozgalomban. Kiemelten fontosnak tartotta az egykori iskolája névadójára emlékező programok szervezését.

Gyakran idézte Eötvös Lorándnak „Múltékony életünkben arra törekszünk, hogy valami maradandót alkossunk” – mondását. Ennek szellemében alkotott Zoli bácsi is maradandót.

A Celldömölki Honismereti Kör aktív tagjaként példamutató munkát végzett. Helytörténeti tanulmányai a helyi periodikákban, pedagógiai szakfolyóiratokban, valamint a Vasi Honismereti és Helytörténeti Közleményekben jelentek meg. Büszke volt arra, hogy 1991-ben megírhatta az Eötvös Loránd Általános Iskola száz évének és 2010-ben a celldömölki kesztyűgyárnak a történetét. Fáradhatatlanul végezte helytörténeti kutatásait, és ezekről rendszeresen tartott előadásokat. Pedagógiai életútjáért 1998-ban Vas Megye Közgyűlésének az Önkormányzat Szolgálatáért Kitüntető Oklevele és Emlékplakettje Oktatási Tagozata elismerésben részesült.

Gyakran elmondta véleményét a városról, az aktuális tennivalókról. Közéleti tevékenységét az önkormányzat 2004-ben Celldömölk 25 éves jubileumi városi ünnepségén Celldömölk Városért Érdemérem kitüntetéssel ismerte el.

Oszkó Zoltánt tevékeny életének 91. évében, 2020. szeptember 8-án érte a halál. Tisztelői, élükön az önkormányzat vezetőivel, a városi temetőben vettek tőle végső búcsút.